

Príbeh malého kocúra s veľkým srdcom

OLIVER

Kocúr,
ktorý
zachránil
Vianoce

Sheila
Nortonová

Oliver

Kocúr, ktorý zachránil Vianoce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Sheila Nortonová

Oliver – kocúr, ktorý zachránil Vianoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OLIVER

Kocúr, ktorý
zachránil Vianoce

OLIVER

Kocúr, ktorý
zachránil Vianoce

Sheila Nortonová

 FRAGMENT

*Venované spomienkam na Misty, Oscara a Charlieho.
Bola som ich človek a ochotná služobníčka.*

PRVÁ KAPITOLA

Najhoršia noc všetkých mojich deviatich životov sa začala zvyškom ryby. Možno si myslíš, mačiatko, že je to trochu zvláštne. My mačky predsa zbožňujeme ryby a ja som často dostával zvyšky, pretože som býval v hostinci, kde hosťom ponúkali jedlá nazývané *Niečo pod zub*. Problémom v skutočnosti nebola ryba, ktorú som tú noc dostal. Problémom bolo to, čo sa stalo potom, keď som sa vrátil na svoju obľúbenú stoličku pri kozube a zaspal som.

Takže ak chceš, aby som ti ten príbeh vyrozprával, prestaň pobiehať kade-tade a naháňať tú muchu. Je to dlhá historka pre také malé mača, ako si ty, a miestami trochu strašidelná, ale ak si sadneš a budeš pozorne počúvať, možno si z nej vezmeš nejaké ponaučenie. Vidiš, takto je to lepšie.

Kde som to skončil? Ach, áno. Spal som na stoličke, ale z ničoho nič som sa zobudil. Vonku bolo tma – v hostinci to strašne páchlo a niečo ma dráždilo v nose aj krku. Okamžite som pochopil, že je to dym. Rovnaký pach som totiž cítil, keď môj človek George za chladných večerov zapálil oheň v kozube, aby bolo v lokáli útulne. Lenže vždy keď to urobil, dym šiel do komína, a nie do miestnosti ako teraz. Chvíľu som žmúril a snažil sa zistiť, čo sa deje. Samozrejme, v tme zvyčajne vidím vynikajúco, ale z toho dymu ma pálili oči. Po niekoľkých minútach som začal kašľať a dusiť sa. Keď som sa totiž natiahol a zívól, ako to my mačky po prebudení robievame, dym sa mi dostal aj do krku. No

a potom som ich uvidel – vysoké oranžové plamene oblizujúce závesy a iskry padajúce na stoličky.

Vydesene som zvrieskol. Teda rozhodne som sa o to pokúsil, ale výsledkom bolo len úbohé kvíknutie a ďalší záchvat kašľa. Zoskočil som zo stoličky a rozbehol som sa ku schodisku vedúcemu nahor, kde – ako som vedel – vo veľkej spálni s výhľadom do záhrady spal George. Našťastie vždy nechával dvere otvorené pre prípad, keby som sa v noci prebudil a usúdil, že by ho moja spoločnosť mohla potešiť. A tak som vbehol dovnútra, skočil naňho a prešiel mu labkou po tvári, aby som ho zobudil. Zároveň som sa mu snažil čo najhlasnejšie mňaukať do ucha. Napriek kašľaniu a prskaniu sa zdalo, že moja taktika zaberá, pretože George sa posadil a prekvapene sa nadýchol.

„Oliver!“ trochu podráždene zahundral. Celým menom ma zvyčajne volá len vtedy, keď niečo vyvediem. „Čo to, preboha...?“

A potom zrejme zacítil dym, pretože vyskočil z postele a vykrikol: „Panebože! Horí! Horí!“

V dome sme boli len my dvaja, preto som nechápal, na koho volá, ale strašne sa mi uľavilo, že sa zobudil. Schmatol mobilný telefón, ktorý ležal na nočnom stolíku, a z háčika na dverách strhol župan. Bežal som pred ním po odpočívadle a potom dolu po schodoch. Keď som videl, ako sa oheň rozšíril, prepadla ma hrôza. Plamene stúpali dohora po drevenom zábradlí, chrlili iskry a valil sa z nich čierny dym. Zbehol som po schodoch, akoby som mal v päťkách párik dobermanov.

„Von, Oli, rýchlo!“ skríkol George a začal kašľať rovnako ako ja.

Keď odomkol hlavný vchod do hostinca, zvonka sa do

miestnosti nahrnul studený vzduch a celý lokál odrazu vybuchol. Keď sa schodisko zrútilo, ozvala sa taká príšerná rana, že som vytrielil z dverí a utekal som cez parkovisko pod krík na opačnej strane, hneď vedľa cesty. Videl som Georgea, ako v pásikavom pyžame s županom v ruke vybehol von, potom župan odhodil, vyťukal číslo na mobile a zahulákal doň: „Horí! Horáreň! Hostinec horí!“

Zostal som pod krikom, triasol som sa od strachu a sledoval som, ako sa plamene šíria na strechu hostinca. Videl som, ako drevený sklad vedľa kuchyne so zasyčaním vzbĺkol, potom plamene zachvátili plot a začali oblizovať nejaké veľké sudy zoradené vedľa seba za susediacim komunitným centrom. A potom sa odrazu ozvalo prenikavé zadunenie, ktoré ma vydesilo na smrť. Vyzeralo to, akoby sa oheň zbalil do oranžovej gule a tá ožiarila celú oblohu.

Chvíľu som zostal ochromený od hrôzy. Myslel som si, že je to koniec prinajmenšom jedného z mojich životov. Z domov vybiehali ľudia a kričali, pretože hľadali Georgea. Potom mu pomohli obliecť župan a zabalili ho do deky, akoby od tých plameňov nebolo aj tak dosť horúco. A aby tej hrôzy nebolo málo, po ulici sa k nám rútili dve obrovské hasičské autá s kvíliacimi sirénami a vošli na parkovisko tesne okolo kríka, kde som sa schovával. Vedel som, že by som mal zostať na mieste, aby som sa uistil, že je George v poriadku, ale mačací inštinkt mi povedal, že musím odtiaľto čo najrýchlejšie zmiznúť. Na to, že som opustil svojho človeka a domov, nie som práve hrdý. Jednoducho som zdupkal.

Keď som sa konečne zastavil, bol som uprostred lesa na opačnej strane ulice. Pozrel som sa pomedzi stromy naspäť,

ale hostinec, dokonca ani plamene som už nevidel. Stromy boli vysokánske a rástli blízko pri sebe a ja som si uvedomil, že som sa ocitol oveľa hlbšie v lese, než kedykoľvek predtým. Srdce mi ešte vždy šialene búšilo z prežitého šoku, ale aj z toho, ako rýchlo som bežal. Naklonil som hlavu nabok a pozorne som sa započúval, no zachytil som len šumenie vetra v korunách a sovu húkajúcu v diaľke. Vonku bolo strašne zima a ja som sa ľutoval, že som celkom sám a navyše uprostred lesa. Túžil som byť opäť na svojej stoličke, stčený na pohodlnom vankúšiku, kde by som spal a sníval svoj obľúbený sen o tom, ako chytám myši. Lenže na to, aby som sa vrátil, som bol príliš vydesený.

Ako som tam sedel, počúval šumenie vetra a húkanie sovy a triasol sa ako osika, odrazu sa od hostinca ozvala ďalšia obrovská rana. Všetky vtáky, ktoré spali na stromoch, vzlietli do vzduchu, vrieskali od hrôzy a mňa opäť premohol mačací inštinkt. Vyšplhal som sa na najbližší strom, rovno na jeden z najvyšších konárov, a držal som sa ako kliešť, pretože vietor so mnou hádzal z jednej strany na druhú.

Keď vyrastieš, zistíš, že najlepší spôsob, ako sa vyrovať so stresujúcou situáciou, je čo najrýchlejšie utiecť pred nebezpečenstvom a potom zaspáť. Počul som, ako sa ľudia občas bavia o tom, že nemôžu spať. Vraj sa to stáva, keď majú nejaké starosti. Tento stav mačacia komunita našťastie nepozná. Z toho príšerného šoku, ktorý som zažil, som bol taký unavený, že len čo som sa pohodlne uvelebil na konári, ledva som udržal oči otvorené. Ďalšie rany sa neozvali, a hoci som z vrcholu stromu videl v diaľke na oblohe hrozivú červenú žiaru – tým smerom, kde stál môj úbohý hostinec –, postupne slabla a slabla. Aj vietor sa

trochu utíšil a konár sa pohojdával miernejšie. Ten pohyb mi pripomínal chvíle, keď som podriemkaval na starom hojdacom kresle v zadnej miestnosti hostinca. Zatvoril som oči a snívalo sa mi, že po mňa prišiel George a nesie ma domov.

Keď som sa zobudil, bolo svetlo a vtáky spievali. Vstal som a dôkladne som sa natiahol – celkom som zabudol, kde som, a skoro som spadol zo stromu. Našťastie som okamžite vystrčil pazúry, takže som chvíľu visel z konára, kým sa mi podarilo vyšplhať späť hore. Otriasol som sa a automaticky som sa začal umývať, aby som vtákom, ktoré ma možno pozorovali a vysmievali sa z môjho osudu, dokázal, že nie som ani trochu vykoľajený a znepokojený z toho, ako hlúpo som vyzeral. A potom, uprostred očisty, som sa pozrel na zem a uvidel som ju. Líšku.

Mačiatko, pochybujem, že si dosť staré na to, aby si už stretlo líšku, takže ti to vysvetlím. Ak si myslíš, že psy sú hrôzostrašné, ešte si nič nevidelo. Líšky dokonca ani nemajú ľudí, ktorí by sa o ne starali ako o psy! Patria k našim najhorším nepriateľom, sú skoro rovnako nebezpečné ako autá. Tie sa však väčšinou pohybujú po cestách, takže vieme, ako sa im máme vyhnúť. Lenže líšky sa k tebe prikradnú. Dostanú sa do záhrady a dokonca sa prechádzajú po uliciach rovnako ako my. Keď ťa zahliadnu, začnú ťa prenasledovať. Tie svoje veľké usmievajúce sa tlamy majú otvorené dokorán, takže vidíš ich strašidelné ostré zuby. Existuje len jeden spôsob, ako im uniknúť – vyliezť na najbližší strom. Zaiste si teda dokážeš predstaviť, ako sa mi zježili chlpy od hrôzy, keď som zbadal, že na mňa zdola zíza toto vrčiace stvorenie. Ale vedel som, že som na tom najlepšom mieste. Líška za mnou nemohla. Mal som z toho

takú radosť, že som sa pred ňou začal trochu predvádzať. Ohol som chrbát do oblúka, syčal som na ňu a prskal – až som zase skoro stratil rovnováhu, a tak som usúdil, že predstieranie statočnosti nestojí za to, aby som spadol zo stromu a pristál líške na chrbte.

Znovu som si teda sadol na konár, labky som natiahol pred seba a vystrčil som hlavu, aby som mohol líšku sledovať. Očividne bola čoraz naštvanejšia, že sa nemôže vyšplhať hore a zahrdúsiť ma. Nervózne pochodovala pod stromom, obchádzala kmeň najprv jedným smerom a potom zase opačným. Celý ten čas zo mňa nespustila oči a na škardej tvári mala rovnaký výraz ako ja, keď predo mňa George postaví misku plnú jedla.

V duchu ma premkol strach. Ak sa mi na konári pokĺzne labka, líška ma bude mať na obed. Lenže po tom, čo celú večnosť obchádzala okolo stromu, na moju veľkú úľavu sa to hlúpe zviera zrejme unavilo. Lahlo si na zem, stočilo sa do kľbka ako šteňa a zaspalo. Na chvíľu som bol v bezpečí. Usúdil som, že najlepšie bude znovu si schrupnúť.

Keď som sa prebudil a videl, že líška je ešte vždy pod stromom, uvedomil som si tri veci, všetky naraz. Po prvé: neraňajkoval som a mám obrovský hlad. Po druhé: neviem, ktorým smerom sa nachádza môj domov; stratil som pachovú stopu a na oblohe už nie je červená žiara ani dym, podľa ktorých by som sa mohol orientovať. A po tretie: kým líška neodíde, som v pasci. Ak sa pokúsim preskočiť na iný strom, bude ma prenasledovať. Nemôžem sa vrátiť na zem, kým neodkráča. A naozaj sa netvárila, že by to chcela v najbližšom čase vzdať.

Myslel som na Georgea, na svoju stoličku, na útulný hostinec a na svoju misku plnú šťavnatého kuracieho alebo

rybacieho mäsa a nemohol som si pomôcť, mačiatko. Ver mi, aj dospelé kocúry niekedy plačú. Sedel som na konári a zúfalo som mraučal, zatiaľ čo líška podo mnou si oblizovala pysky a nechutne slintala. Vtedy mi napadlo, či ešte vôbec niekedy uvidím Georgea alebo svoj domov.